

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 25 januari 2011 in zaak nr. 10/5904 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 januari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen en tevens geweigerd hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 januari 2011, verzonden op 27 januari 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 februari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) heeft een verweerschrift ingediend.

De vreemdeling heeft een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

Bij de beoordeling van het asielrelaas door de minister gaat het meestal niet om de vraag of en in hoeverre de verklaringen over de feiten en omstandigheden die een vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. Een vreemdeling is immers veelal niet in staat en van hem kan veelal ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn asielrelaas met afdoende bewijsmateriaal te staven. Om een vreemdeling, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, geldt ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 – waarin artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 nader is uitgewerkt – dat de minister de verklaringen van de vreemdeling en de daarin gestelde feiten en omstandigheden geloofwaardig acht, indien die vreemdeling aan de in

eerstgenoemde bepaling vermelde voorwaarden heeft voldaan. Aan die voorwaarden zal in de regel niet worden voldaan, indien zich een omstandigheid als vermeld in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 voordoet. In dat geval zal volgens paragraaf C14/2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten en omstandigheden alsnog geloofwaardig te achten.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 3 april 2009 in zaak nr. 200806878/1/V2; www.raadvanstate.nl), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.3. Hetgeen in de grieven twee tot en met vier, zes en zeven is aangevoerd, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.4. In de eerste grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd tegen het standpunt van de minister dat zijn asielrelaas positieve overtuigingskracht mist en dus ongeloofwaardig is, niet is aan te merken als beroepsgrond omdat – samengevat weergegeven – de vreemdeling dat niet als zodanig in zijn zienswijze naar voren heeft gebracht. Daartoe voert de vreemdeling aan dat de rechtbank aldus de omvang van het geschil te beperkt heeft vastgesteld.

2.4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 mei 2011 in zaak nr. 201001143/1/V2; www.raadvanstate.nl) staat binnen de door de wet en de goede procesorde begrensde mogelijkheden geen rechtsregel eraan in de weg dat bij de beoordeling van het beroep beroepsgronden worden betrokken die een vreemdeling na het nemen van het besluit heeft aangevoerd en die hij niet als zodanig in een zienswijze naar voren heeft gebracht.

Gelet hierop heeft de rechtbank het beroep van de vreemdeling, voor zover gericht tegen het standpunt van de minister dat zijn asielrelaas positieve overtuigingskracht mist, ten onrechte niet als beroepsgrond aangemerkt. De klacht leidt evenwel niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak, nu de rechtbank desalniettemin in rechtsoverweging 2.16 van haar uitspraak een oordeel heeft gegeven over dat standpunt van de minister.

De grief faalt.

2.5. In de vijfde grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is. Daartoe voert de vreemdeling aan dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op zijn in de gronden van beroep weergegeven reactie op de tegenwerpingen in het kader van de positieve overtuigingskracht en dat de rechtbank ten onrechte zijn beroepsgrond niet heeft beoordeeld dat de wijze waarop de rechter het standpunt van de minister dat van het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat, toetst, in strijd is met de wijze waarop volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) de geloofwaardigheid van een asielrelaas dient te worden beoordeeld. Hij wijst in dit verband op het arrest van het EHRM van 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C. tegen Zweden (JV 2010/147) waaruit volgens hem blijkt dat ook indien in een asielrelaas bepaalde aspecten onduidelijk blijven, dat relaas niettemin geloofwaardig wordt geacht.

2.5.1. In het besluit van 21 januari 2010, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen, heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, de vreemdeling tegenstrijdige en bevreemdingwekkende verklaringen heeft afgelegd over de problemen die hij heeft ondervonden omdat zijn zus werkzaam was als lerares Engels op een meisjesschool die van de Taliban gesloten moest worden. De minister gelooft niet dat de zus van de vreemdeling daadwerkelijk als lerares Engels werkzaam is geweest, mede omdat het bevreemdingwekkend is dat de vreemdeling – die stelt dat hij zijn zus iedere dag naar school moest brengen – niet in staat is om aan te geven hoeveel lokalen de school had. Voorts heeft de vreemdeling tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de locatie waar hij en zijn zus verkracht zouden zijn. De minister gelooft niet dat de vreemdeling aangifte heeft gedaan tegen degene die hem bedreigt en verkracht heeft. Ook acht de minister het bevreemdend dat hij daarna maar vier dagen thuis is gebleven om diegene te ontwijken. Verder vindt de minister het niet geloofwaardig dat diegene door de broer van de vreemdeling is doodgeschoten en vindt de minister het vreemd dat de vreemdeling en zijn broer niet direct na de moord zijn gevlucht. Gelet hierop mist het asielrelaas van de vreemdeling volgens de minister positieve overtuigingskracht en is het daarom niet geloofwaardig.

2.5.2. De rechtbank heeft overwogen dat bij beschouwing van de in voormeld besluit weergegeven tegenstrijdigheden en ongerijmdheden, de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is. De rechtbank heeft daarbij hetgeen de vreemdeling in beroep heeft aangevoerd tegen het standpunt van de minister dat zijn asielrelaas positieve overtuigingskracht mist en dus ongeloofwaardig is, niet uitdrukkelijk beoordeeld.

De klacht is terecht voorgedragen, maar leidt niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

2.5.3. Het betoog dat de wijze waarop de rechter het standpunt van de minister over de geloofwaardigheid van het asielrelaas toetst in strijd is met

de wijze waarop volgens het EHRM de geloofwaardigheid van een asielrelaas dient te worden beoordeeld faalt. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 15 juni 2006 in zaak nrs. 200602132/1 en 200602135/1; JV 2006/290) geeft de jurisprudentie van het EHRM geen grond voor het oordeel dat een – onder omstandigheden op bepaalde punten terughoudende – toetsing door de rechter op rechtmatigheid van het oordeel van de minister over de geloofwaardigheid van het asielrelaas, waar dat niet met bewijsmiddelen is gestaafd, zich niet met artikel 13, gelezen in samenhang met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden verdraagt. Van een situatie, waarin Nederland de in het arrest van het EHRM van 30 oktober 1991, nr. 13163/87, Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk (RV 1991, 19) bedoelde 'margin of discretion' overschrijdt, is dan ook geen sprake. De verwijzing naar voormeld arrest van het EHRM van 9 maart 2010 leidt niet tot een ander oordeel, nu het EHRM zich daarin niet uitlaat over de intensiteit van de door de nationale rechter verrichte toetsing en bovendien oordeelt dat de nationale autoriteiten het beste in staat zijn om zowel de feiten als de geloofwaardigheid van het asielrelaas te beoordelen.

2.5.4. Gelet op het in 2.2 uiteengezette toetsingskader en de in 2.5.1 weergegeven motivering van de minister in het besluit van 21 januari 2010, biedt hetgeen de vreemdeling in beroep heeft aangevoerd in het kader van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de verklaringen van de vreemdeling over de problemen die hij en zijn zus zouden hebben ondervonden en de dood van de persoon van wie de vreemdeling stelt problemen te hebben ondervonden onderling tegenstrijdig dan wel ongerijmd zijn. In dit verband wordt, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 30 mei 2011 in zaak nr. 201011349/1/V1 (www.raadvanstate.nl), overwogen dat indien als gevolg van het toerekenbaar ontbreken van documenten van het relaas positieve overtuigingskracht moet uitgaan, reeds een enkele vaagheid, hiaat, ongerijmde wending of tegenstrijdigheid op het niveau van de relevante bijzonderheden tot de slotsom kan leiden dat daarvan geen sprake is.

2.5.5. Gelet op hetgeen in 2.5.3 en 2.5.4 is overwogen, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is.

De grief faalt.

2.6. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd met verbetering van de gronden waarop deze rust.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en
mr. P.A. Offers en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van
mr. C.A.M. Lustberg, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

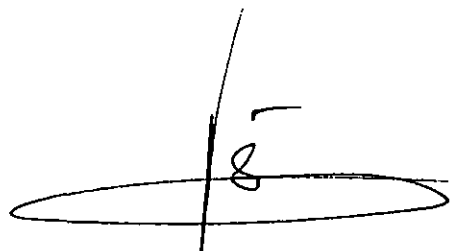
w.g. Lustberg
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 februari 2012

587.

Verzonden: 14 februari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 10/5904

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Afghaanse nationaliteit
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. U.H. Hansma, advocaat te Groningen,

en

DE MINISTER VOOR IMMIGRATIE EN ASIEL
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. M.S. Veld, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geschil

1.1. Op 12 april 2009 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Verweerder heeft bij besluit van 21 januari 2010 afwijzend op de aanvraag beslist. Daarnaast heeft verweerder bij dat besluit overwogen dat aan eiser niet een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 wordt verleend.

1.2. Op 15 februari 2010 heeft eiser hiertegen beroep ingesteld. Op 20 april 2010 zijn de gronden van beroep ingediend. Eiser heeft op 23 juli 2010, 31 augustus 2010, 7 september 2010 en 30 september 2010 nog nadere stukken ingediend.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Namens verweerder is bij brief van 7 oktober 2010 aan de rechtbank bericht dat verweerder het standpunt zoals verwoord in het bestreden besluit handhaaft en dat geen gebruik zal worden gemaakt van de uitnodiging, schriftelijk verweer te voeren.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van 19 oktober 2010. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen

Zaaknummer: Awb 10/5904

blad 2

vertegenwoordigen door mr. L.H.C. de Vries. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting geschorst teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen alsnog een verweerschrift in te dienen.

1.5. Bij op 28 oktober 2010 bij de rechtbank ingekomen schrijven heeft verweerder een verweerschrift, gedateerd 26 oktober 2010 ingediend.

1.6. Het beroep is voortgezet behandeld ter openbare zitting van 2 december 2010. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser heeft het volgende aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd. Eiser is afkomstig uit in Afghanistan en behoort tot de Hazara bevolkingsgroep. De problemen voor eiser en zijn broer en zuster zijn in 2008 begonnen toen in opdracht van de Taliban alle meisjesscholen moesten worden gesloten en het vrouwen werd verboden om les te geven. De zuster van eiser was docente Engels. Op een dag kwamen de Taliban naar de school waar zij les gaf. De Taliban hebben toen zijn zuster en alle andere aanwezige docenten mishandeld. Een van de daders was de buurman van hun timmermanswinkel in , genaamd . Deze werkt nauw samen met de Taliban. Op een dag zijn en diens vader de winkel van eiser binnengekomen, toen eiser daar alleen aanwezig was. en diens vader gaven nogmaals aan dat zijn zuster moest stoppen met lesgeven. Eiser heeft daarop laten merken dat hij het daar niet mee eens was. Vervolgens is eiser bedreigd maar eiser zelf uitte, op zijn beurt, ook dreigementen in de richting van en diens vader. Daarop werden de beide mannen erg kwaad en begonnen eiser in elkaar te slaan. Een van de wijze mannen van het dorp kwam toen de winkel binnen en heeft de kwestie gesust. Vervolgens hebben eiser en zijn broer de kwestie besproken met de wijze mannen van het dorp. Er is toen besloten dat zijn zuster moest doorgaan met lesgeven. Op een dag ging eiser naar school om zijn zuster op te halen. Er kwam toen een groep van vier gewapende mannen de school binnen. Zijn zuster was op dat moment aan het lesgeven. Alle leerlingen en overige docenten moesten het lokaal uit. Daarna werden eiser en zijn zuster allebei verkracht door , waarna hun werd verteld dat zij een volgende keer zouden worden vermoord, als zijn zuster zou blijven doorgaan met lesgeven. Dit was medio oktober 2008. Hierna besloot eiser om toch aangifte te doen bij de autoriteiten, waarna erg boos werd en op zoek ging naar eiser. Uit angst voor represailles gingen eiser en zijn broer aanvankelijk niet meer naar de winkel. Een paar dagen later gingen zij echter toch weer naar de winkel. Daar aangekomen, stonden zij oog in oog met . De broer van eiser schoot dood om eiser te beschermen. Dit was eind oktober 2008. De dag erna kwamen er gewapende mannen naar de woning van eiser. Eiser heeft toen kunnen vluchten naar de woning van een kennis. Na deze gebeurtenissen vonden eiser en zijn broer en zuster dat het voor hen te gevaarlijk was geworden en zijn zij alle drie gevlucht. Tijdens de vlucht is eiser zijn broer en zuster kwijtgeraakt.

2.2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van het eerste lid van artikel 31 van de Vw 2000 in samenhang met het tweede lid, aanhef en onder c en f, van dat artikel. Ten aanzien van de tegenwerping van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, Vw 2000

Zaaknummer: Awb 10/5904

blad 3

heeft verweerder overwogen dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser, omdat hij niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding en zich niet onverwijd, onder opgave van de plaats waar of waarlangs hij Nederland is binnengekomen, heeft vervoegd bij een ambtenaar, belast met grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, en daar kenbaar heeft gemaakt asiel te wensen. Gebleken is dat eiser zich op 11 maart 2009 in Nederland heeft gemeld zonder dat hij daar binnen 48 uur na binnenkomst kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenste. Nu hij na binnenkomst niet zo spoedig mogelijk de bescherming van de Nederlandse autoriteiten heeft ingeroepen, bestaat het vermoeden dat zijn inreis niet werd ingegeven door asielrelevante redenen. In de omstandigheid dat eiser, blijkens de rechterlijke uitspraak in zijn bewaringszaak, tijdens zijn inbewaringstelling niet bijtijds onder de regie van een regievoerder voor minderjarigen is geplaatst, is voor verweerder geen aanleiding gelegen om hier anders over te denken. In dit verband heeft verweerder nog opgemerkt dat eiser zowel op 11 maart 2009 als op 20 maart 2009 heeft aangegeven, niet te weten of hij asiel wilde aanvragen, waarbij hij op 11 maart 2009 heeft gezegd dat hij als hij asiel zou willen aanvragen, Nederland niet zijn voorkeur zou hebben. Dit impliceert dat hij wel degelijk wist wat een asielaanvraag inhield. Op 20 maart 2009 heeft hij nogmaals, na een uitgebreide uiteenzetting van de internationale regels, aangegeven dat hij geen asiel wilde aanvragen. Ten aanzien van de tegenwerping van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 heeft verweerder overwogen dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser, omdat hij toerekenbaar geen of onvoldoende reis- of identiteitsdocumenten dan wel andere bescheiden, die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag heeft overgelegd. Het wordt eiser onder andere aangerekend dat hij het valse paspoort waarop hij heeft gereisd niet heeft overgelegd, doch heeft afgegeven aan de reisagent, nu niet is gebleken dat daarbij sprake is geweest van enige vorm van dwang. Met betrekking tot de stelling van eiser dat hij het valse paspoort in Turkije aan de reisagent heeft teruggegeven en dat Turkije niet als een veilig land kan worden beschouwd, heeft verweerder overwogen dat dit onverlet laat dat niet aannemelijk is gemaakt dat er sprake is geweest van enige vorm van dwang ten tijde van de afgifte van dat paspoort. Verder heeft eiser geen overige identiteitsdocumenten overgelegd, zoals een taskara. Elke Afghaan behoort in beginsel een taskara in bezit te hebben. Niet valt in te zien waarom eiser deze niet heeft. De reden die eiser hiervoor geeft, namelijk dat zijn ouders deze niet voor hem hebben aangevraagd, doet daar niets aan af.

Eiser heeft onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van zijn reisroute, nu hij zijn reisverhaal niet heeft onderbouwd met enig grensoverschrijdingsdocument, noch met enig ander al dan niet indicatief bewijs. Zo heeft eiser de door hem tijdens de reis gebruikte bustickets niet overgelegd. Niet aannemelijk is dat eiser geen enkel indicatief bewijs van de reis kan overleggen, noch in staat is gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven.

De door eiser gegeven verklaringen voor het ontbreken van documenten die zijn asielrelaas ondersteunen, zijn niet voldoende consistent en niet in overeenstemming met hetgeen overigens bekend is. Zo is er volgens eiser aangifte gedaan tegen , van welke aangifte een exemplaar is verstrekt, die eiser evenwel niet kan overleggen. Nu eiser de persoon is die verkracht zou zijn, valt niet in te zien waarom zijn broer dit document bij zich zou dragen. Derhalve is ook het ontbreken van dit document aan hem toe te rekenen. Gelet op al het vorenstaande is de oprechtheid van zijn asielrelaas op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van dit relaas. Van het asielrelaas dient derhalve een positieve overtuigingskracht uit te gaan. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het asielrelaas de vereiste positieve overtuigingskracht mist. Verweerder heeft een aantal elementen uit het asielrelaas opgesomd, ter onderbouwing van dit standpunt.

Zaaknummer: Awb 10/5904

blad 4

Zo acht verweerder niet geloofwaardig dat de zuster van eiser daadwerkelijk als lerares Engels werkzaam is geweest in Ashgir. Eiser heeft gesteld dat hij zijn zuster elke dag naar school moest brengen en dan vervolgens met de bus naar de timmermanswinkel in Qarabagh ging, terwijl zijn broer de auto nam. Het wekt enerzijds bevreemding dat zijn oudere broer dit overlaat aan zijn jongere broertje, terwijl niet valt in te zien waarom zij niet gewoon met de auto naar school kon worden gebracht. Daarnaast wekt het bevreemding dat eiser niet in staat is aan te geven hoeveel lokalen de school had, terwijl hij zijn zuster daar elke dag naartoe zou hebben gebracht, waarbij nog komt dat eiser heeft verklaard dat die school slechts een begane grond heeft. Voorts acht verweerder niet geloofwaardig dat zowel eiser als ook zijn zuster op de school waar zijn zuster werkzaam zou zijn, zou zijn verkracht door

nu eiser dienaangaande tegenstrijdig heeft verklaard. Zo heeft eiser in zijn vrije relaas verklaard dat de verkrachting op school heeft plaatsgevonden, terwijl hij later verklaard dat de verkrachting in de winkel heeft plaatsgevonden en dat hij daarna gelijk aangifte heeft gedaan bij het politiebureau aan de andere kant van de markt van Qarabagh. Verder heeft eiser enerzijds verklaard dat alle leerlingen en docenten uit het lokaal zijn gebracht en dat zij toen zijn verkracht. Anderzijds heeft hij echter verklaard dat het vanzelfsprekend is dat het hele dorp wist van de verkrachtingen omdat de leerlingen alles hadden gezien en hij vermoedt dat zij dit als voorbeeld wilden gebruiken voor de rest van het dorp. Ook acht verweerder niet geloofwaardig dat eiser aangifte heeft gedaan tegen

Niet valt immers in te zien dat de politie enerzijds wel een dagvaarding aan durft te geven maar hem anderzijds niet durft op te pakken. Daarnaast wekt het bevreemding dat eiser verklaart dat na de aangifte erg boos op hem was maar dat die omstandigheid eiser en zijn broer er slechts vier dagen van weerhield om naar hun winkel toe te gaan. Ook valt niet in te zien waarom, als hij, zoals eiser heeft verklaard, naar hem op zoek was, niet naar het huis van eiser is gekomen, immers de Taliban wisten waar eiser woonde. Daarnaast volgt verweerder eiser niet in zijn verklaring dat zij, nadat zij zouden zijn verkracht, in het hele dorp geen krediet meer hadden. Immers, eiser heeft tegelijkertijd verklaard dat na de eerste bedreigingen zowel de wijze mannen van het dorp, alsook de directeur van de school achter eiser en zijn zuster stonden. Verder acht verweerder niet geloofwaardig dat eisers broer heeft doodgeschoten. Daartoe heeft verweerder als volgt overwogen. Verweerder acht niet geloofwaardig dat eiser en zijn broer, nadat Mullah Farid zou zijn doodgeschoten, naar huis zijn gegaan en daar de zaken hebben afgewacht in plaats van meteen te vluchten en dat de mannen van hen daar pas de volgende dag zijn komen opzoeken. In dit verband wijst verweerder er op dat – uitgaande van eisers verklaringen dienaangaande – met een kogel door zijn hoofd in hun winkel lag, terwijl deze winkel aan een drukke markt ligt en er dus getuigen moeten zijn geweest. Voorts heeft eiser verklaard dat zij na de aangifte de winkel hadden gesloten. Daarnaast heeft eiser evenwel verklaard dat hij en zijn broer ineens oog in oog stonden met en dat niemand het had gezien omdat het incident in de winkel had plaatsgevonden. Het snijdt in de visie van verweerder geen hout dat de broers in de winkel ineens oog in oog stonden met, nu zij de winkel hadden afgesloten en niet aannemelijk wordt geacht dat in de afgesloten winkel stond te wachten. Gelet op al het vorenstaande, mist het relaas in de visie van verweerder positieve overtuigingskracht, en komt eiser op grond van dit relaas niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c, Vw 2000.

Voorts heeft verweerder overwogen dat de politieke en mensenrechtensituatie in Afghanistan niet zodanig is dat personen die uit Ghazni afkomstig zijn en die stellen te behoren tot de Hazara bevolkingsgroep, enkel om die reden in aanmerking komen voor een asielgerelateerde verblijfsvergunning.

Zaaknummer: Awb 10/5904

blad 5

Evenmin heeft eiser aannemelijk gemaakt dat, mede gelet op de algehele situatie in zijn land van herkomst, hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn). Evenmin komt eiser in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "alleenstaande minderjarige vreemdeling".

2.3. In de gronden van beroep, gedateerd 20 april 2010, heeft eiser allereerst verwezen naar de zienswijze van 7 januari 2010 en aangegeven dat die zienswijze "in zijn algemeenheid (..) als herhaald en ingelast [wordt] beschouwd". Eiser is van mening dat verweerder in het bestreden besluit hetgeen in de zienswijze is aangevoerd niet, althans onvoldoende zorgvuldig, althans onvoldoende gemotiveerd heeft weerlegd. Hiertoe wordt onder meer het volgende aangevoerd.

Onder verwijzing naar de zienswijze handhaaft eiser zijn standpunt dat hem onterechte artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, Vw 2000 is tegengeworpen. Het feit dat eiser heeft aangegeven dat Nederland niet zijn voorkeur had, impliceert niet dat hij wist wat asiel was. Bovendien mag niet vergeten worden dat hij analfabeet is, op dat moment minderjarig was en zich in vreemdelingenbewaring bevond. Onder die omstandigheden is het wel erg voortvarend van verweerder om te veronderstellen dat eiser zonder juridische hulp zijn eigen situatie goed kon inschatten. De "uitgebreide uitleg van internationale regels" aan eiser door een ambtenaar is een wel een zeer eufemistische omschrijving van de behandeling die eiser ten deel is gevallen tijdens zijn vreemdelingenbewaring, gezien het feit dat de betreffende ambtenaar met de uitzetting van eiser bezig was.

Ten aanzien van het tegenwerpen van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 heeft eiser naar voren gebracht dat hij niet goed begrijpt waarom hem wordt verweten dat hij nooit een paspoort heeft aangevraagd; hij is immers nog minderjarig. Dat op zich de mogelijkheid bestond om een paspoort aan te vragen is onvoldoende om te spreken van het toerekenbaar ontbreken van documenten. Ten aanzien van het in Turkije afgeven van de reisdocumenten aan de reisagent, komt verweerder niet verder dan de stelling dat er geen sprake was van dwang. De situatie was voor eiser echter nog dermate onveilig dat bescherming vragen niet mogelijk was. Eiser betwist in dat kader dat Turkije een veilig land is en verwijst naar het algemeen ambtsbericht met betrekking tot de situatie in Turkije van 3 augustus 2009. Zich tot de Turkse autoriteiten wenden was derhalve niet mogelijk en de bescherming die de UNHCR probeert te bieden laat te veel te wensen over om dit aan eiser te kunnen tegenwerpen. In dit kader verwijst eiser naar een bijgevoegde brief van R. Bruin van de UNHCR van 16 december 2009. Daarnaast handhaaft eiser zijn stelling dat van hem niet kan worden gevergd dat hij een taskara overlegt. Verweerder maakt de toepassing van deze regel veel te absoluut hetgeen niet getuigt van deskundigheid op dit vlak. In de praktijk zijn er talloze Afghanen zonder taskara.

Nu in de visie van eiser door verweerder ten onrechte toepassing is gegeven aan artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c en f, Vw 2000 is een onjuiste toetsingsmaatstaf aangelegd voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en is daarmee een onjuiste uitkomst bereikt betreffende de zwaarwegendheid.

Ten aanzien van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verzoekt eiser de rechtbank onder verwijzing naar een uitspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM) van 9 maart 2010 in de zaak van R.C. v. Zweden, application no. 41827/07, om expliciet een oordeel te geven over de door het EHRM voorgestane wijze van toetsen, te

Zaaknummer: Awb 10/5904

blad 6

weten niet terughoudend maar vol.

Vervolgens heeft (de gemachtigde van) eiser in de gronden van beroep (vanaf pagina 4, onderaan, tot en met pagina 6, bovenaan) uiteengezet welke bezwaren eiser heeft tegen de door verweerder in het voornemen tegengeworpen onderdelen betreffende de geloofwaardigheid van het asielrelaas. De gemachtigde van eiser heeft daarbij aangetekend dat het voor hem (gemachtigde) niet eerder mogelijk was om het voornemen met eiser te bespreken.

Ten slotte heeft eiser in de gronden van beroep (onder het kopje "4. Artikel 15c DRI en het begrip nova") gemotiveerd bestreden dat eiser geen aanspraak op toelating zou ontleen aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Daarbij is voorts van belang dat eiser behoort tot de Hazara bevolkingsgroep, waartegen de Taliban etnisch geweld gebruiken. Bovendien is eiser persoonlijk gevisieerd door en zijn mannen. Eiser verwijst nog naar WBV 2010/1.

2.4. Op 23 juli 2010 heeft eiser de gronden van beroep aangevuld. Eiser laat weten dat hij thans onder behandeling is van GGNet Groenlo en dat wordt gepoogd om tijdig medische informatie aan de rechtbank toe te zenden. Daarnaast heeft eiser in deze aanvullende gronden het beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn nader toegelicht middels verwijzing naar passages uit het nieuwe ambtsbericht van juli 2010 over de algemene situatie in Afghanistan.

2.5. Op 31 augustus 2010 heeft eiser de gronden van beroep nader aangevuld met een emailbericht van 17 augustus 2010 van C. Verhoef van de woongroep Mercurius. Eiser is daar woonachtig. In het emailbericht is vermeld dat op 13 oktober 2010 opnieuw een intakegesprek zal plaatshebben in Amersfoort bij het Sinaï-centrum, welk centrum gespecialiseerd is in behandeling van complexe trauma's van vluchtelingen en asielzoekers. Eiser kon niet worden behandeld bij GGNet omdat hij geen status heeft, aldus het gestelde in het emailbericht.

2.6. Op 7 september 2010 heeft eiser de gronden van beroep nader aangevuld met de volgende stukken:

- een stuk bestaande uit twee pagina's, met opschrift "Afghanistan: Investigate Any Newly Disclosed Civilian Casualty Incidents" van Human Rights Watch van 26 juli 2010;
- een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle van 27 augustus 2010 (Awb 10/27464 en 10/27462);
- een e-mail van 17 augustus 2010 van C. Verhoef van de woongroep Mercurius;
- medische informatie van GGNet [te weten een brief van 3 augustus 2010 van J. Houwers, met daarbij gevoegd een kopie van een intakegesprek].

Eiser stelt dat uit de informatie van GGNet blijkt dat hij niet kan worden behandeld bij GGNet omdat hij geen verblijfsvergunning heeft en dus niet in een stabiele en veilige situatie verkeert. Thans wordt getracht om behandeling te laten plaatsvinden bij het Sinaï-centrum. Eiser is van mening dat de reeds overgelegde medische informatie op zichzelf genomen al reden zou moeten zijn voor verweerder om de medisch adviseur in te schakelen. Immers, uit de medische informatie blijkt dat eiser is gediagnosticeerd voor PTSS. De verkrachting komt in de medische informatie als één van de redenen voor de PTSS naar voren. Daarmee is een nieuwe indicatie gegeven voor de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser. Bovendien is sprake van een extra argument betreffende de zwaarwegendheid. Op dit moment is de betekenis van de PTSS voor een mogelijke asielvergunning nog niet te overzien. Namens eiser wordt gesteld dat in dat licht beschouwd verweerder zich dient te bedienen van het advies van een eigen deskundige.

Zaaknummer: Awb 10/5904

blad 7

Ten slotte heeft eiser, ter nadere onderbouwing van zijn stelling dat hij aanspraak op toelating kan ontlenen aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, gewezen op een passage uit het rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe van 11 augustus 2010 en op een passage uit een rapport van UNAMA van 1 augustus 2010.

2.7. Op 30 september 2010 heeft eiser de gronden van beroep nader aangevuld met toezending van een in de Engelse taal gestelde verklaring, gedateerd 28 september 2010, afkomstig van de Afghaanse ambassade in Den Haag, betreffende de identiteit en nationaliteit van eiser.

Beoordeling van het beroep

2.8. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlenen vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder c, van dit artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling niet beschikt over een voor toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding, tenzij hij zich onverwijld onder opgave van de plaats waar of waarlangs hij Nederland is binnengekomen heeft vervoeegd bij een ambtenaar, belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, en daar kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenst. Voorts wordt ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van dit artikel, bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.9. Niet in geschil is dat eiser niet beschikt over een voor toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding. Evenmin is in geschil dat eiser op 11 maart 2009 hier te lande is aangetroffen. Eiser is die dag in vreemdelingenbewaring gesteld. Uit de stukken komt naar voren dat eiser vervolgens niet onverwijld, dat wil zeggen (in elk geval) niet binnen 48 uur na zijn aantreffen hier te lande op 11 maart 2009, kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenst. Blijkens het proces-verbaal van het op 11 maart 2009 afgenomen gehoor, voorafgaand aan de inbewaringstelling van eiser, heeft hij bij die gelegenheid onder meer verklaard dat hij nog niet weet of hij asiel wil. Blijkens het proces-verbaal van een op 12 maart 2009 afgenomen gehoor heeft eiser aanvullend verklaard dat hij niet weet of hij in Nederland asiel wil, en dat hij liever naar Finland of Zweden gaat. Voorts is in het bestreden besluit vermeld dat eiser ook op 20 maart 2009 heeft aangegeven dat hij niet wist of hij asiel wilde. Uit de zich in het dossier ten name van eiser bevindende uitspraak van 26 maart 2009 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zutphen (met kenmerk Awb 09/9123), waarbij het door eiser ingestelde beroep tegen de maatregel van bewaring gegrond is verklaard, leidt de rechtbank af dat deze datum van 20 maart 2009 ziet op het op 20 maart 2009, in de bewaringsprocedure, gehouden eerste vertrekgesprek met eiser (het verslag van dit vertrekgesprek bevindt zich niet in het dossier). Namens eiser is gesteld – samengevat – dat uit deze verklaringen niet mag worden afgeleid dat eiser geen asiel wenste, en dat die verklaringen moeten worden gezien tegen de achtergrond van eisers jonge leeftijd,

Zaaknummer: Awb 10/5904

blad 8

analfabetisme en (vreemdelingen)detentie. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt. Uit het proces-verbaal van het op 11 maart 2009 afgenomen gehoor blijkt voorts dat eiser bij die gelegenheid heeft verklaard dat hij gesmokkeld is; dat hij de reisagent 10.000 Amerikaanse dollars heeft betaald; dat hij naar Nederland is gekomen omdat hij "z'n eigen veilig wilde voelen"; en dat hij niet wenst terug te keren naar het land van herkomst omdat dat niet mogelijk is. Uit deze verklaringen is naar het oordeel van de rechtbank op zichzelf wel te destilleren dat eiser mogelijk op asielgerelateerde gronden zijn land van herkomst heeft verlaten. Een vreemdeling die asiel wenst, dient dat in beginsel wel zelf te verklaren. Uit de stukken komt verder naar voren dat eiser door de betreffende ambtena(r)en(en), belast met de uitvoering van de Vw 2000, een- en andermaal is gevraagd, of hij asiel wenste, waarop eiser kennelijk heeft aangegeven dat hij dit (nog) niet wilde. Dat sprake is geweest van psychische druk of (een) andere belemmerende factor(en) waardoor eiser niet in staat was, te verklaren dat hij asiel in Nederland wenste terwijl hij dat wél wenste, is niet gebleken. Onder deze omstandigheden heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, Vw 2000 aan eiser tegengeworpen. Dat eiser, ten tijde van zijn aantreffen, minderjarig was biedt in dit geval, mede gelet op zijn leeftijd van (althans volgens zijn verklaring) zestien jaar bij binnenkomst hier te lande, geen grond voor het oordeel dat verweerder voormelde bepaling niet aan eiser had mogen tegenwerpen.

2.10. Voorts is niet in geschil dat eiser het (valse) paspoort waarmee hij volgens zijn verklaring heeft gereisd, heeft afgegeven aan de reisagent. Ingevolge vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) (onder meer haar uitspraak van 23 september 2004, JV 2004, 430) kan de door een vreemdeling gestelde afhankelijkheid van de reisagent niet afdoen aan zijn eigen verantwoordelijkheid voor de onderbouwing – waar mogelijk – van het reis- en asielrelaas. Er is geen grond daarover in deze zaak, naar aanleiding van de stelling van eiser dat hij bedoeld paspoort in Turkije aan de reisagent heeft afgegeven en dat Turkije niet als een veilig land kan worden beschouwd, anders te oordelen. Daarnaast heeft eiser zijn reisverhaal ook overigens niet gestaafd met documenten die, volgens het door verweerder gevoerde beleid, noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag. Op grond van al het vorenstaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank eveneens het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 terecht aan eiser tegengeworpen. Ook ten aanzien van het tegenwerpen van deze bepaling geldt dat er geen grond is voor het oordeel dat verweerder hiertoe, gelet op de minderjarigheid van eiser, niet had mogen overgaan. Daartoe heeft de rechtbank – zoals zij dat ook hiervoor in 2.9. heeft gedaan ten aanzien van de tegenwerping door verweerder van het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, Vw 2000 – gelet op de omstandigheid dat eiser, volgens zijn verklaring, zestien jaar was bij binnenkomst, althans bij zijn aantreffen hier te lande. De rechtbank verwijst in dit verband voorts naar de uitspraak van de AbRS van 29 december 2008, LJN: BG9599.

2.11. Indien aan een vreemdeling één van de omstandigheden als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw 2000 is tegengeworpen – in casu zijn niet één, maar twee van dergelijke omstandigheden tegengeworpen, hetgeen verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht heeft gedaan – zal ingevolge verweerdens op grond van artikel 31 Vw 2000 gevoerde beleid een positieve overtuigingskracht van de verklaringen van de vreemdeling moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten en omstandigheden alsnog geloofwaardig te achten. Het relaas dient dan niet alleen consistent en niet onaannemelijk te zijn, doch daarin mogen ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Zoals volgt uit

Zaaknummer: Awb 10/5904

blad 9

de rechtspraak van de AbRS (waaronder haar uitspraak van 11 december 2009, JV 2010/62), kan, indien als gevolg van het toerekenbaar ontbreken van documenten van het relaas positieve overtuigingskracht moet uitgaan, reeds een enkel(e) hiaat, vaagheid, ongerijmde wending of tegenstrijdigheid op het niveau van de relevante bijzonderheden tot de slotsom leiden dat daarvan geen sprake is.

2.12. Verweerder heeft zich in het besluit van 21 januari 2010 – waarvan het voornemen deel uitmaakt – op grond van een aantal door hem ongeloofwaardig geachte elementen in het relaas van eiser (zie het hiervoor vermelde in 2.2.) op het standpunt gesteld dat het relaas positieve overtuigingskracht ontbeert.

2.13. Eiser heeft in de zienswijze volstaan met het geven van een reactie op vier onderdelen van het voornemen, te weten artikel 15c DRI, categoriale bescherming, artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, Vw 2000 en artikel 31, tweede lid, aanhef en onder d, Vw 2000. Ten aanzien van de door verweerder in het voornemen neergelegde inhoudelijke toetsing van het asielaanvraag heeft eiser in de zienswijze volstaan met de volgende twee alinea's:

"Ten aanzien van de geloofwaardigheid van de verklaringen zal om de reactie van cliënt worden gevraagd tijdens de afspraak die ik met hem heb volgende week. Thans kan evenwel reeds worden vastgesteld dat het voornemen ten onrechte de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen langs de meetlat van de positieve overtuigingskracht heeft gelegd.

Gelet op de verkrachtingen en de overige gebeurtenissen ligt verlening van een verblijfsvergunning ingevolge artikel 29, lid 1 aanhef en onder a, b of c voor de hand. Ook op de d-grond is overigens een beroep gedaan."

2.14. De rechtbank heeft vastgesteld dat verweerder bij schrijven van 10 december 2009 het voornemen aan de gemachtigde van eiser heeft toegezonden. Daarbij heeft verweerder aan de gemachtigde van eiser aangegeven dat binnen vier weken na dagtekening van het schrijven de zienswijze hierop schriftelijk naar voren kan worden gebracht en dat onder omstandigheden uitstel van de termijn voor het indienen van een zienswijze mogelijk is. Daartoe dient een met redenen omkleed verzoek te worden ingediend. Een ná deze termijn ingediende zienswijze zal wel worden meegenomen in de besluitvorming, indien die nog niet is afgerond, aldus verweerder in het schrijven van 10 december 2009.

De rechtbank heeft voorts vastgesteld dat de namens eiser ingediende zienswijze, gedateerd 7 januari 2010, is ontvangen door de IND Den Bosch op 12 januari 2010. Niet is gebleken dat de gemachtigde van eiser op enig moment om uitstel voor het indienen van de zienswijze of voor het indienen van een nadere zienswijze heeft verzocht. Evenmin is gebleken dat na het indienen van de zienswijze, gedateerd 7 januari 2010, alsnog een nadere zienswijze is ingediend. De rechtbank houdt het ervoor dat dat niet is gebeurd, hetgeen zij ook afleidt uit hetgeen de gemachtigde van eiser zelf schrijft onder "4. Geloofwaardige verklaringen" in de gronden van het beroep, ingediend bij schrijven van 20 april 2010. Daar schrijft de gemachtigde van eiser namelijk dat het volgende wordt aangevoerd ten aanzien van de in het voornemen tegengeworpen onderdelen betreffende de geloofwaardigheid. Daarbij tekent de gemachtigde van eiser nog aan dat het niet eerder mogelijk was om het voornemen met eiser te bespreken.

2.15. Gelet op de hiervoor in 2.14. geschetste omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat hetgeen namens eiser is aangevoerd in de gronden van beroep ten aanzien van verweerders standpunt dat – samengevat – het asielaanvraag van positieve overtuigingskracht mist en (dus) ongeloofwaardig is, niet is aan te merken als beroepsgrond waarop de

Zaaknummer: Awb 10/5904

blad 10

rechtbank dient in te gaan.

Voorts is ook de opmerking van de gemachtigde van eiser onder "1. Zienswijze herhaald en ingelast" in de gronden van het beroep, gedateerd 20 april 2010, te weten dat de zienswijze van 7 januari 2010 in zijn algemeenheid als herhaald en ingelast wordt beschouwd [de rechtbank leest: moet worden beschouwd], onvoldoende om te spreken van een beroepsgrond waarop de rechtbank dient in te gaan, als daarbij in die gronden is nagelaten aan te geven welke stellingen in de zienswijze dit betreft en in welk opzicht verweerders reactie daarop in het bestreden besluit tekortschiet. Van deze situatie is in elk geval sprake ten aanzien van het in de zienswijze gedane beroep op de a-grond van artikel 29 Vw 2000 (het categoriale beschermingsbeleid). Verweerder heeft op eisers stellingen dienaangaande in de zienswijze gereageerd in het bestreden besluit. Nu namens eiser in de gronden van beroep niet is aangegeven in welk opzicht die reactie van verweerder tekortschiet, is (ook) ten aanzien van dit onderdeel geen sprake van een beroepsgrond waarop de rechtbank dient in te gaan.

2.16. Ten overvloede merkt de rechtbank nog op dat verweerder in het bestreden besluit een groot aantal onderdelen van eisers relaas heeft genoemd die in de visie van verweerder bevreesding wekken of waarover eiser tegenstrijdig heeft verklaard; zie het hiervoor in 2.2. vermelde. Bij beschouwing van al deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het relaas van eiser positieve overtuigingskracht mist en ongeloofwaardig is.

2.17. De rechtbank zal, gelet op de gronden van beroep, thans ingaan op eisers stelling in beroep dat verweerder in het bestreden besluit onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij geen geslaagd beroep kan doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.18. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit, onder verwijzing naar algemene ambtsberichten inzake Afghanistan van de minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) van september 2008 (en een brief van de minister van maart 2009) en april 2009, op het standpunt gesteld dat, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, in Afghanistan en in het bijzonder in de provincie Ghazni, ten tijde van het bestreden besluit van 21 januari 2010 geen sprake was van de uitzonderlijke situatie waartegen artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bescherming biedt. Daarbij heeft verweerder in het bestreden besluit verder verwezen naar onder meer het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 (zaak C-465/07, JV 2009,111) en de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 7 april 2009 (inzake A.G. vs Frankrijk, nr. 45302/05) en van 28 juli 2009 (inzake Ahmadi, nr. 200708376/1). Voorts heeft verweerder in het verweerschrift, ter nadere onderbouwing van zijn standpunt, nog verwezen naar uitspraken van de AbRS van 19 november 2009 (nr. 200907711/1/V2); 12 maart 2010 (nr. 2009252/1/V2); 26 april 2010 (nr. 201000956/1/V2) en 17 september 2010 (nr. 201005205/1/V2), alle gepubliceerd op www.raadvanstate.nl. Ook heeft verweerder in het verweerschrift nog verwezen naar het ambtsbericht van de minister van juli 2010.

2.19. De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt dat de verwijzing van eiser, in beroep, naar ambtsberichten van de minister (waaronder laatstelijk die van juli 2010), het rapport van de UNHCR van juli 2009 "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan", US Department of State van 11 maart 2010, een samenvatting van VluchtWeb, een rapport van UNAMA van 1 augustus 2010 en het rapport van Human Rights Watch (waarmee, naar de rechtbank

Zaaknummer: Awb 10/5904.

blad 11

aanneemt, is bedoeld het stuk van Human Rights Watch, hiervoor vermeld onder 2.6., eerste gedachtestreepje), onvoldoende is om aan te nemen dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. De rechtbank voegt hieraan toe dat de verwijzing van eiser naar het rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe van 11 augustus 2010 daarvoor evenmin voldoende is. Eiser komt dan ook niet voor subsidiaire bescherming in aanmerking. De rechtbank ziet zich in dit oordeel gesteund door onder meer de door verweerder in het verweerschrift genoemde uitspraken van de AbRS. De stelling van eiser dat hij minderjarig is (althans ten tijde van zijn aantreffen hier te lande en ten tijde van het bestreden besluit) en behoort tot de bevolkingsgroep der Hazara, mist, gelet op de uitspraak van de AbRS van 26 april 2010 (LJN: BM5534), betekenis in dit kader en leidt derhalve niet tot een ander oordeel.

2.20. Gezien het hiervoor in 2.19. overwogene komt eiser niet in aanmerking voor toelating op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 genoemde grond.

2.21. Voor zover eiser met het overleggen van hem betreffende medische informatie heeft beoogd zijn stelling (nader) te onderbouwen dat hij in aanmerking komt voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, merkt de rechtbank op dat dit hem niet kan baten, reeds nu – zoals hiervoor is overwogen in 2.15. – hetgeen eiser in beroep naar voren heeft gebracht ter weerlegging van het standpunt van verweerder dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, niet is aan te merken als beroepsgrond waarop de rechtbank dient in te gaan. Daarmee staat vast dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist en (dus) ongeloofwaardig is. Daaruit volgt dat, wat er ook zij van de ingebrachte medische informatie – die overigens summier is –, die informatie in elk geval niet kan leiden tot aanspraak van eiser op – kort gezegd – een verblijfsvergunning asiel op de c-grond, nu die informatie op zich niet maakt dat van de juistheid van het asielrelaas dient te worden uitgegaan. Reeds hierom volgt de rechtbank eiser niet zijn betoog dat verweerder de medisch adviseur had moeten (of moet) inschakelen.

2.22. De rechtbank merkt, volledigheidshalve, nog op dat eiser verweerders standpunt dat hij niet in aanmerking komt voor ambtshalve verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000, niet heeft bestreden.

2.23. Hetgeen eiser overigens heeft aangevoerd, leidt niet tot een ander oordeel. Op grond van al het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 terecht heeft afgewezen.

2.24. Het beroep is ongegrond.

2.25. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer: Awb 10/5904

blad 12

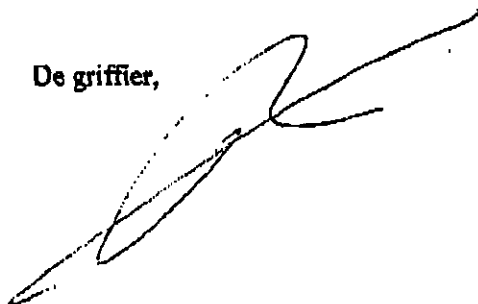
3. Beslissing

De rechtbank:

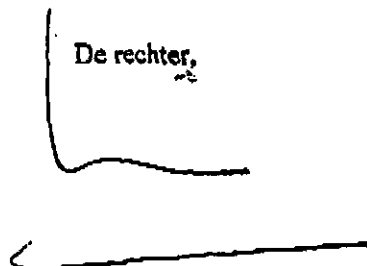
- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R. Depping en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. P.C.J. Timmerman-Lindeijer als griffier op 25 januari 2011.

De griffier,

De rechter,

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht (Awb), één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing, indien niet is voldaan aan de vereisten genoemd in artikel 6:5, eerste lid, onder c en d, Awb of aan het eerste lid of tweede lid van artikel 85 Vw 2000.

Afschrift verzonden op:

27 JAN 2011

VOOR DE RECHTER, DE GRIFFIER
IN 'S-GRAVENHAGE

Hansma Janse Van Dijk
— ADVOCATEN —

Handwritten signature/initials

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

24 FEB 2011

ZAAKNR. 201102493

AAN: 1/1

BEHANDELD DD: PAR:

mr. U.H. Hansma
mr. H.J. Janse
mr. F. van Dijk

Kraneweg 47
9718 JG Groningen

Telefoon 050 - 3133433
Fax 050 - 3133533
website www.kraneweg47.nl
Email info@kraneweg47.nl

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

tevens per fax: 070 - 36 51 380

Datum 24 februari 2011
Inzake
Uw referentie nieuwe zaak rb.nr. 10/5904 (beroep), v-nr.
Onze referentie UHH/09.097
Betreft hoger beroep tegen uitspraak rechtbank z.p. Groningen 25 januari 2011, verzonden op 27 januari 2011

Geeft te kennen:

Appellant is , geboren op van Afghaanse nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende te Groningen aan de Kraneweg 47, ten kantore van Hansma Janse Van Dijk Advocaten, waarvan mr. U.H. Hansma hierbij verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep.

Verweerder heeft bij besluit van 21 januari 2010 de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd van 12 april 2009 afgewezen.

Tegen dat besluit is op 15 februari 2010 beroep ingesteld door ondergetekende gemachtigde. Op 19 oktober 2010 heeft de inhoudelijke behandeling van het beroep ter zitting plaatsgevonden bij de rechtbank te Groningen, welke behandeling ter zitting na een schriftelijke ronde is voortgezet op 2 december 2010. Bij uitspraak van 25 januari 2011, verzonden op 27 januari 2011 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het hiervoor genoemde beroep ongegrond verklaard.

Tegen laatstgenoemde uitspraak, die hierbij in afschrift wordt overgelegd als productie 1, keert zich dit appelschrift.

Ten aanzien van (de toelichting op) de grieven, zoals in het hoger beroepschrift verwoord, kan ik u als volgt berichten.

Grief 1

Deze grief richt zich tegen hetgeen de rechtbank heeft overwogen in rechtsoverweging 2.12 tot en met rechtsoverweging 2.15. In deze rechtsoverwegingen behandelt de rechtbank de omvang van het geschil in beroep. Ten aanzien van een aantal beroepsgronden betreffende de geloofwaardigheid van de verklaringen oordeelt de rechtbank dat die gronden niet in de zienswijze

Hansma Janse Van Dijk Advocaten is een samenwerkingsverband waarin de advocaten elk een eigen praktijk uitoefenen

Rekeningnummer Stichting Dordengelden ING bank 66.18.72.254

Aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het voorkomende geval door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitgekeerd.

Hansma Janse Van Dijk

— ADVOCATEN —

aan de orde zijn gesteld, dat er op dit punt geen uitstelverzoek is gedaan door ondergetekende gemachtigde, zodat de rechtbank stelt dat het aangevoerde niet is aan te merken als beroepsgrond. De rechtbank is vervolgens van oordeel dat de rechtbank dat op "het aangevoerde" niet behoeft te worden ingegaan in de uitspraak.

De rechtbank heeft hiermee miskend dat hetgeen namens eiser in beroep is aangevoerd met betrekking tot de geloofwaardigheid van de verklaringen, alsmede de positieve overtuigingskracht ten aanzien van die verklaringen, wel degelijk als beroepsgronden hadden moeten worden. De rechtbank heeft daarmee de grenzen van het geschil te nauw getrokken en dus geen uitspraak gedaan op de grondslag van het beroepsschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.

Daarnaast zijn de aangevallen rechtsoverwegingen ambtshalve opgenomen in de uitspraak en heeft de rechtbank appellant niet of onvoldoende in de gelegenheid gesteld om te reageren op de vraag hoe ver de grenzen van het geschil in deze zaak reiken.

Toelichting

Mijns inziens zijn de volgende uitspraken relevant voor de beoordeling van hetgeen de rechtbank in de bestreden rechtsoverwegingen heeft overwogen:

1. Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 15 juni 2009, reg.nr. 200805268/1
2. Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 8 maart 2006, reg.nr. 200509508/1
3. Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 22 december 2005, reg.nr. 200506731/1
4. Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 14 juli 2004, reg.nr. 200404000/1
5. Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 28 mei 2004, reg.nr. 200400782/1

In de uitspraak onder 5 wordt overwogen:

Nu de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is ingediend op 5 september 2001, derhalve op een tijdstip waarop blijkens voornoemd ambtsbericht al sprake was van het rekruteren van kinderen door het rebellen- en het regeringsleger, had het op de weg van de vreemdeling gelegen om van zijn vrees om te worden gerekruteerd in het kader van de procedure ter voorbereiding van het bestreden besluit, melding te maken. Nu hij dit heeft nagelaten, behoeft de staatssecretaris de gestelde mogelijkheid van rekrutering niet in de besluitvorming te betrekken en kon deze in rechte niet aan het besluit worden tegengeworpen, aangezien de gronden van het beroep als bedoeld in artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht - behoudens het bepaalde in het bij gebreke van een novum hier niet toepasselijke artikel 83 van de Vw 2000 - moeten blijven binnen de besluitvorming zoals die op basis van de aanvraag diende te worden verricht. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte de op de rekrutering betrekking hebbende beroepsgrond tegen de weigering van de staatssecretaris de vreemdeling een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 te verlenen in haar beoordeling betrokken.

In de uitspraak onder 4 wordt overwogen:

Appellant heeft tijdens het nader gehoor, dat er toe dient hem in de gelegenheid te stellen de feiten en omstandigheden naar voren te brengen waarop hij zijn asielaanvraag baseert, noch in zijn zienswijze naar aanleiding van het voornemen zijn aanvraag af te wijzen, aangevoerd dat zijn aanvraag mede is ingegeven door de omstandigheid dat hij behoort tot de niet-Portugees sprekende regressado's. Eerst in beroep heeft hij dit feitelijke element ter onderbouwing van zijn beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 toegevoegd aan zijn relaas. Nu de minister dit element in het besluit bij de door hem verrichte beoordeling van het relaas in het licht van voormelde asielfgrond niet heeft kunnen betrekken en het geen feit of omstandigheid betreft, als bedoeld in

Hansma Janse Van Dijk

ADVOCATEN

artikel 83 van de Vw 2000, en nu evenmin gebleken is van bijzondere feiten en omstandigheden, als bedoeld in voormelde uitspraak van het EHRM, heeft de rechtbank het terecht niet betrokken bij haar beoordeling of de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant bij uitzetting geen reëel risico loopt te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

In de uitspraak onder 3 wordt overwogen:

Uit de stukken, waaronder het aanvullend beroepschrift, blijkt dat de vreemdeling in beroep - samengevat weergegeven - heeft aangevoerd dat hij, omdat hij behoort tot de Rohingya-bevolkingsgroep, in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, dan wel onder b, van de Vreemdelingenwet 2000. De bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden bieden derhalve geen aanknopingspunt om bij toetsing van het bij haar bestreden besluit het in de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2005 (zaak no. 200407775/1, JV 2005/152) gegeven oordeel te betrekken. Nu het evenmin de toepassing van een voorschrift van openbare orde betreft, is de rechtbank in strijd met artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht buiten de grenzen van het geding getreden.

In de uitspraak onder 2 wordt overwogen:

In het besluit van 18 april 2005 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reispapieren, documenten of bescheiden heeft overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag en niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze documenten niet aan hem is toe te rekenen. Voorts heeft de minister zich daarin op het standpunt gesteld dat de verklaringen van de vreemdeling over zijn verblijf in Guinee, met inbegrip van zijn gestelde detentie, de door hem ondergane marteling en zijn ontsnapping bevreemdingwekkend zijn en de vreemdeling het gestelde op geen enkele wijze heeft gestaafd.

Op grond van het voorstaande is de minister tot het oordeel gekomen dat het asielrelaas van de vreemdeling de in dit geval om het geloofwaardig te kunnen achten vereiste positieve overtuigingskracht mist.

2.2.1. De rechtbank heeft het besluit aldus ontoereikend gemotiveerd geacht, omdat het geen standpunt inzake betgeen de vreemdeling stelt in Liberia te hebben meegemaakt bevat.

2.2.2. De vreemdeling heeft in het beroepschrift, noch ter zitting aangevoerd dat het oordeel van de minister in zoverre ontoereikend is gemotiveerd. Nu de vernietiging niet strukt ter bewaring van een voorschrift van openbare orde, is de rechtbank daarom, door aldus te overwegen, buiten het geschil getreden.

In de uitspraak onder 1 wordt overwogen:

2.2.2. Bij besluit van 7 december 2006, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen van 26 oktober 2006, heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Bij brief van 6 juli 2007 heeft de staatssecretaris dit besluit ingetrokken. In het besluit van 19 december 2007, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen van 1 november 2007, heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat het relaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is, omdat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

In het aanvullend beroepschrift van 31 januari 2008 heeft de vreemdeling slechts aangevoerd dat hij heeft meegemaakt dat hij, zijn gezinsleden en zijn geloofsgenoten, enkel vanwege het feit dat zij het christelijke geloof belijden, in Pakistan ernstig zijn mishandeld. Eerst ter zitting bij de rechtbank op 22 april 2008 heeft de vreemdeling, zo blijkt uit het proces-verbaal, de door de staatssecretaris in het besluit van 19 december 2007 geconstateerde tegenstrijdigheden in zijn relaas gemotiveerd betwist.

2.2.3. De rechtbank heeft het eerst ter zitting aangevoerde met betrekking tot de tegenstrijdigheden in het asielrelaas ten onrechte, want in strijd met de goede procesorde, bij haar beoordeling betrokken, nu niet is gebleken dat de vreemdeling het ter zitting betoogde niet eerder kon aanvoeren en de enkele stelling in het aanvullend beroepschrift onvoldoende is om de door de vreemdeling beoogde aanvulling van het beroep ter zitting te rechtvaardigen. Deze stelling is immers louter een zeer korte samenvatting van de kern van het asielrelaas en vermeldt niet de motivering waarmee de vreemdeling de beoordeling van dit relaas door de staatssecretaris in het besluit wil aanvechten. Daarbij heeft de Afdeling in aanmerking genomen dat de vreemdeling in het aanvullend beroepschrift noch in de zienswijze van 3 december 2007 heeft verwezen naar de eerder door hem ingediende zienswijze van 24 november 2006. De

Hansma Janse Van Dijk — ADVOCATEN —

staatssecretaris gaat in het besluit van 19 december 2007, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen van 1 november 2007, uitdrukkelijk in op de ongeloofwaardige aspecten van het asielrelaas. Juist omdat de vreemdeling in de zienswijze van 24 november 2006 de in het voornemen van 26 oktober 2006 geconstateerde tegenstrijdigheden in zijn relaas wel gemotiveerd heeft betwist, is er geen reden om enkel vanwege de ernstige aard van de gestelde feiten aan te nemen dat de vreemdeling zijn standpunt aangaande de in dit besluit ongeloofwaardig bevonden aspecten van het asielrelaas, indien hij dat aan de rechtbank wenste voor te leggen, niet eerder dan ter zitting gemotiveerd naar voren had kunnen brengen. De grief slaagt.

2.3. In de derde grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte de eerst ter zitting aangevoerde beroepsgrond dat bij terugkeer naar het land van herkomst een medische noodsituatie zal ontstaan bij de beoordeling van het beroep heeft betrokken.

2.3.1. De grief slaagt. Door eerst ter zitting een geheel nieuwe beroepsgrond aan te voeren, waardoor bovendien de omvang van het geschil ingrijpend wordt gewijzigd, zonder daarbij aan te geven dat en waarom bij deze beroepsgrond niet eerder heeft kunnen aanvoeren, heeft de vreemdeling in strijd met de goede procesorde gehandeld. Door het besluit mede op deze grond te vernietigen is de rechtbank buiten de grenzen van het geschil getreden.

In de uitspraken onder 3, 4 en 5 was telkens sprake van pas in beroep vermelde feiten die grond zouden kunnen zijn voor verlening van een verblijfsvergunning, waar de vreemdeling die vermelding tijdens de gehoren of in de zienswijze had kunnen doen. Telkens ging het om het behoren tot een bepaalde groep en daaraan gekoppelde risico's (kindsoldaten, niet Portugees sprekende regressado's en Rohingya-bevolkingsgroep). De reden dat het behoren tot de betreffende groep niet binnen de omvang van het geschil valt is dat de minister (voorheen de staatssecretaris) er in de besluitvormingsfase geen rekening mee heeft kunnen houden. Anders gezegd, de vreemdeling moet wel alle feiten en omstandigheden die ten grondslag worden gelegd aan de aanvraag bijtijds naar voren brengen.

Een dergelijke situatie doet zich in casu niet voor. Immers in de zaak van appellant zijn de relevante feiten en omstandigheden door eiser in zijn gehoren naar voren gebracht. Dat de discussie omtrent de geloofwaardigheid dan wel de positieve overtuigingskracht niet volledig in de besluitvormingsfase heeft plaatsgehad, doet hier niet aan af.

In de uitspraak onder 2 is sprake van een procedure waarin de vreemdeling alle relevante feiten en omstandigheden wel naar voren heeft gebracht in de gehoren, maar waarin de vreemdeling noch in het beroepschrift, noch ter zitting van de rechtbank het aan de orde zijnde oordeel van de minister omtrent documenten en geloofwaardigheid heeft betwist.

Een dergelijke situatie doet zich in casu evenmin voor. Immers, het oordeel van de minister omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen dan wel het ontbreken van positieve overtuigingskracht is in de beroepsgronden van appellant juist volledig en in alle facetten betwist.

In de uitspraak onder 1 is sprake van een tweetal argumenten van de vreemdeling dat eerst ter zitting is aangevoerd. Het eerste argument betreft een onderdeel dat in een eerder stadium van de procedure, namelijk de zienswijze, wel aan de orde is geweest, maar dat in de beroepsgronden niet aan de orde is gesteld.

Die omstandigheid doet zich in het geval van appellant niet voor nu de beroepsgronden van appellant het geschil omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen dan wel de positieve overtuigingskracht volledig behandelen.

Het tweede argument betreft een volledig nieuwe beroepsgrond die eerst ter zitting wordt voorgelegd. Uw Afdeling acht dat onder de daar gegeven omstandigheden in strijd met de procesorde. Ook die situatie doet zich in het geval van appellant echter niet voor.

Hansma Janse Van Dijk

— ADVOCATEN —

Thans zal de gang van zaken in de procedure van appellant worden besproken.

Ten eerste wordt opgemerkt dat de rechtbank ten onrechte heeft gesteld dat de zienswijze van appellant van 7 januari 2010 pas op 12 januari 2010 is ontvangen door de IND Den Bosch. Immers uit het procesdossier blijkt dat de zienswijze op 7 januari 2010 is gefaxt aan verweerder. Dit faxexemplaar bevindt zich ook in het procesdossier (bijlage 45 in dat procesdossier), derhalve vlak voor het originele exemplaar dat als bijlage 46 in het procesdossier is opgenomen. In zoverre is de rechtbank niet uitgegaan van de juiste feiten.

Op zich is juist dat appellant en ondergetekende gemachtigde niet in staat waren tijdig de zienswijze te completeren. Dat betekent echter niet dat de mogelijkheid om het oordeel van verweerder te bestrijden in beroep daarmee verloren is gegaan of zou zijn prijsgegeven. Dit geldt temeer nu een aanvulling was aangekondigd.

Appellant heeft een instantie verloren voor wat betreft de beoordeling van de geloofwaardigheid en de positieve overtuigingskracht, maar niet de mogelijkheid om het oordeel van verweerder ter toetsing aan de rechtbank voor te leggen.

Dit geldt temeer nu het voornemen standaard in het besluit van verweerder wordt herhaald en ingelast. Het voornemen maakt dus onderdeel uit van het besluit. Nu het beroep is gericht tegen dat besluit is het eveneens gericht tegen het voornemen.

De conclusie van het voorgaande is dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de beroepsgronden van appellant als bedoeld in de aangevallen rechtsoverwegingen, buiten de omvang van het geschil vielen. Daarmee heeft de rechtbank geen uitspraak gedaan op de grondslag van het beroepsschrift en het ter zitting behandelde. Dit zou reden moeten zijn om de zaak naar de rechtbank terug te verwijzen.

Grief 2

Deze grief richt zich tegen hetgeen de rechtbank heeft overwogen in rechtsoverweging 2.9.

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat verweerder terecht het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, Vw 2000 aan appellant heeft tegengeworpen.

Toelichting

Allereerst wordt voorop gesteld dat appellant zich wel heeft gemeld in de zin van genoemd artikelonderdeel binnen 48 uur na binnenkomst. Immers, appellant is bij grensoverschrijding staande gehouden.

In geschil is de vraag of appellant binnen 48 uur heeft aangegeven dat hij asiel wenste te vragen.

Opgemerkt wordt dezerzijds dat artikel 31 lid 2 aanhef en onder c niet vereist dat wordt aangegeven dat men asiel wenst in Nederland. Mijns inziens moet het de Nederlandse autoriteiten duidelijk zijn dat het gaat om iemand die bescherming nodig heeft.

Op 11 maart 2009 is appellant "aangetroffen". Op 11 maart 2009 heeft appellant blijkens het formulier M110B (procesdossier nummer 1-e) verklaard: *"Ik ben vandaag met de trein uit Frankrijk gekomen. Ik ben uit Parijs vertrokken. Ik ben naar Nederland gekomen omdat ik m'n eigen veilig wilde voelen. Ik weet nog niet of ik asiel wil. Ik ben drie maanden geleden uit Afghanistan vertrokken. Ik ben gesmokkeld. Ik weet niet door welke landen. Ik heb de reisagent 10.000 Amerikaanse dollar betaald. Ik wens niet terug te keren naar mijn land van herkomst, dat is niet mogelijk. Ik ben niet gehuwd. Ik heb wat littekens op mijn rug. Ik voel mij nerveus."*

Op 12 maart 2009, dus binnen de termijn van 48 uur, heeft appellant blijkens het proces-verbaal van gehoor van 12 maart 2009 (procesdossier nummer 1-f) voorts verklaard: *"Ik ben vanuit*

Hansma Janse Van Dijk

ADVOCATEN

Afghanistan van Pakistan en vervolgens Iran gevlucht. Ik was gisteren op weg naar Amsterdam. Daar zou een smokkelaar mij opwachten om mij verder te begeleiden. Ik ben de gehele reis geholpen door een smokkelaar. Ik heb in vrachtwagens gered en heb in kelders verbleven ik weet niet meer waar ik allemaal geweest ben. Ik kan je op verdere vragen geen helder antwoord geven. Ik wil naar een land waar niemand mij kent, Zweden of Finland ofzo. Ik voel me erg slecht en ben heel erg in de war. Het kan zijn dat ik dingen zeg, heb gezegd, of ga zeggen die niet kloppen. Ik kan niet verder gaan met dit gesprek ik voel me er te slecht voor. Ik weet niet of ik in Nederland asiel wil, ik wil liever naar Finland of Zweden. Ik kan geen antwoorden meer geven op uw vragen.

Uit de verklaringen blijkt dat appellant is gevlucht, dat hij naar Nederland is gekomen om zich veilig te voelen, dat hij zich slecht voelt en in de war is en daarom niet verder kan verklaren. Mijns inziens had verweerder hieruit moeten afleiden dat cliënt wel degelijk asiel wilde vragen. Zijn reactie dat hij niet wist of hij dat in Nederland wilde is om meerdere redenen begrijpelijk en daarom verschoonbaar. Immers, cliënt was minderjarig en meteen bij zijn eerste confrontatie met de Nederlandse autoriteiten in bewaring geplaatst. Voor een minderjarige die is gevlucht is dat een indrukwekkende en verwartende gebeurtenis. Dit geldt temeer nu aan cliënt was duidelijk gemaakt dat hij in beginsel zou worden uitgezet (dat hoort als standaardonderdeel bij de inbewaringstelling). Voorts had cliënt nog niet met een gemachtigde gesproken, ondanks de aankondiging dat dat zou gebeuren. Anders gezegd, appellant had nog niemand kunnen spreken die zijn belangen voor ogen had, alleen maar mensen die hem wilden detineren en wilden terugsturen naar het land van waaruit hij net was gevlucht. Tot overmaat van ramp was appellant ook nog eens analfabeet.

Nu het verweerder duidelijk had moeten zijn dat appellant bescherming wenste had verweerder ervoor moeten kiezen om erop aan te sturen dat appellant onder de macht van een voogdij-instelling kwam te staan en kon overleggen met een advocaat.

De enkele omstandigheid dat cliënt aangaf dat hij niet wist of hij asiel in Nederland wenste is gegeven de verwarring die zich van hem meester had gemaakt en de minderjarigheid, niet doorslaggevend.

De rechtbank heeft onder deze omstandigheden volstrekt ten onrechte geconcludeerd dat het appellant zelf was die binnen 48 uur had moeten verklaren asiel te willen vragen in Nederland. De rechtbank heeft miskend dat appellant zijn situatie en het begrip asiel niet heeft kunnen overzien, terwijl het voor verweerder wel duidelijk had moeten zijn dat dat was wat cliënt wenste.

Dat cliënt sprak over Zweden en Finland had wellicht met de door de mensensmokkelaar geschapen verwachtingen te maken, waarvan appellant geen verwijt kan worden gemaakt. Ook dat heeft de rechtbank niet op waarde geschat.

Grief 3

Deze grief richt zich tegen hetgeen de rechtbank heeft overwogen in rechtsoverweging 2.10. Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat verweerder terecht het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 aan appellant heeft tegengeworpen.

Toelichting

Hoofdstuk C4/3.6 Vreemdelingencirculaire 2000 behandelt het onderwerp "toerekenbaar ontbreken van documenten" in de zin van artikel 31 lid 2, aanhef en onder f Vw. Dat beleidsonderdeel bepaalt onder meer: "Het uitgangspunt is dat de situatie waarin een vreemdeling zijn documenten aan de reisagent heeft afgestaan aan de vreemdeling is toe te rekenen. De vreemdeling is in het algemeen op het moment dat de papieren aan de reisagent worden meegegeven reeds in een land waar bescherming van de betreffende autoriteiten kan worden ingeroepen. Op dat moment kan van de vreemdeling worden verlangd dat hij

Hansma Janse Van Dijk

— ADVOCATEN —

direct die bescherming inroept en dat hij zich met alle beschikbare documenten bij die autoriteiten legitimeert en met alle beschikbare documenten zijn asielaanvraag onderbouwt. “

De rechtbank heeft in rechtsoverweging 2.10 doorslaggevend geacht dat appellant zijn paspoort in Turkije aan de reisagent heeft afgestaan en heeft geoordeeld dat afhankelijkheid van een reisagent niets afdoet aan de verantwoordelijkheid van de asielzoeker.

Appellant verwijst naar de zienswijze en de gronden van beroep waarin is aangevoerd dat appellant, toen hij in Turkije was, niet in veiligheid was. Bovendien is bescherming vragen in Turkije gevaarlijk gezien het door de UNHCR geschreven risico van refolement. Nu het de UNHCR zelf is die in Turkije de asielaanvragen beoordeelt, lijkt me dat het oordeel van de UNHCR doorslaggevend behoort te zijn. Het hiervoor geciteerde en door verweerder gehanteerde uitgangspunt doet dan dus geen opgeld. De rechtbank heeft dat, ondanks dat tegen dit onderdeel uitgebreide beroepsgronden zijn ingediend, miskend.

Daarnaast bepaalt het hierboven bedoelde beleidsonderdeel voorts dat het onder dwang afgeven van de documenten aan de reisagent maakt dat geen, althans niet altijd, sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten.

De rechtbank heeft miskend dat de omstandigheid dat het in Turkije was dat appellant de documenten moest afstaan aan de reisagent maakt dat sprake was van dwang. Hiertoe wordt verwezen naar een uitspraak van de rechtbank Haarlem van 9 december 2010, AWB 09/40648.

Een kopie van deze uitspraak wordt thans bijgevoegd.

2.8 In het beleid in C4/3.6.3 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) is, voor zover thans van belang, het volgende opgenomen. Indien de asielzoeker verklaart dat de documenten zijn afgegeven aan de reisagent geldt het volgende. Het uitgangspunt is dat de situatie waarin een vreemdeling zijn documenten aan de reisagent heeft afgestaan, het de vreemdeling is toe te rekenen. De vreemdeling is in het algemeen op het moment dat de papieren aan de reisagent worden meegegeven reeds in een laad waar bescherming van de betreffende autoriteiten kan worden ingeroepen. Op dat moment, kan van de vreemdeling worden verlangd dat hij direct die bescherming inroept en dat hij zich met alle beschikbare documenten bij die autoriteiten legitimeert en met alle beschikbare documenten zijn asielaanvraag onderbouwt. Daarin heeft de vreemdeling een eigen verantwoordelijkheid. De asielzoeker vraagt om bescherming, de overheid vraagt aan de asielzoeker om bekend te maken wie hij is en hoe hij naar Nederland is gekomen. Wanneer de asielzoeker aannemelijk maakt dat de papieren onder dwang aan reisagent zijn afgegeven en hij ook op alle andere elementen van de beoordeling van de asielaanvraag volledig meewerkt en geloofwaardig is, is het ontbreken van documenten niet aan hem toe te rekenen,

2.9 Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit het hiervoor weergegeven beleid dat indien de vreemdeling zich bevindt in een land waar hij niet de bescherming van de betreffende autoriteiten kan inroepen, er in beginsel sprake is van een situatie waarin de vreemdeling documenten onder dwang aan de reisagent heeft afgegeven.

In het bij de rechtbank Haarlem aan de orde zijnde geval wordt vervolgens geconcludeerd dat de asielzoeker zich in een dergelijk onveilig land had bevonden.

De uitspraak van de rechtbank Haarlem van 8 februari 2011, AWB 11/1497 kent hetzelfde onderwerp, maar gaat meer specifiek over Turkije. De rechtbank oordeelt daar dat de reactie van verweerder in die zaak, namelijk dat er in Turkije een UNHCR post is, waar de asielzoeker bescherming had kunnen vragen, geen doel treft. Een publicatie in de “Signalering AC relevante zaken 2011, week 7, treft u hierbij aan.

Om genoemde redenen, in samenhang beoordeeld met de verklaringen van appellant, heeft de rechtbank ten onrechte niet geoordeeld dat sprake was van dwang bij de afgifte van documenten.

Grief 4

Deze grief richt zich tegen hetgeen de rechtbank heeft overwogen in rechtsoverweging 2.11.

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat verweerder terecht

heeft getoetst of het asielrelaas van appellant positieve overtuigingskracht heeft. Appellant is van mening dat daarmee een onjuiste toets is aangelegd door de rechtbank, in navolging overigens van verweerder.

Toelichting

Uit de gegrondverklaring van de grieven 2 en 3 volgt dat grief 4 ook gegrond is. Immers, indien geen van de omstandigheden van het tweede lid van artikel 31 Vw kunnen worden tegengeworpen, moet door verweerder een andere toets voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen worden gebruikt. Dat betekent mijns inziens dat de rechtbank het beroep gegrond had moeten verklaren en verweerder had moeten opdragen om een nieuw besluit te nemen. Verweerder heeft in het besluit geen alternatief standpunt ingenomen betreffende de geloofwaardigheid van de verklaringen, uitgaande van een andere toets dan de toets of het relaas positieve overtuigingskracht heeft.

Grief 5

Deze grief richt zich tegen hetgeen de rechtbank heeft overwogen in rechtsoverweging 2.16. Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas positieve overtuigingskracht mist en ongeloofwaardig is.

Toelichting

Een aantal aspecten zijn interessant aan deze overweging van de rechtbank. Ten eerste is van belang dat het volgens de rechtbank gaat om een overweging ten overvloede. Gezien de voorgaande grieven deelt appellant die mening niet.

Ten tweede is van belang dat de rechtbank in zijn geheel niet ingaat op de beroepsgronden ten aanzien van de positieve overtuigingskracht dan wel de geloofwaardigheid. Dat betekent mijns inziens dat de rechtbank de uitspraak onvoldoende heeft gemotiveerd. Dat de rechtbank niet op elk detail hoeft in te gaan, is mij bekend uit jurisprudentie van uw Afdeling. In de onderhavige zaak valt echter niet in te zien dat kon worden volstaan met het geven van een volledig ongemotiveerd oordeel onder verwijzing naar het oordeel van verweerder.

De rechtbank had daarbij op zijn minst moeten ingaan op de gronden die betrekking hadden op de reikwijdte van de rechterlijke toets in zaken waarin artikel 3 EVRM aan de orde is. De verwijzing naar de uitspraak inzake R.C. vs. Zweden van het EHRM is volledig onbesproken gebleven.

Daarnaast is in de gronden van beroep ingegaan op elk onderdeel van de verklaringen in het besluit waarvan verweerder heeft geoordeeld dat het positieve overtuigingskracht mist. Daarbij is aangevoerd dat verweerder zichzelf heeft tegengesproken, dat algemene informatie de verklaringen van appellant onderbouwt en dat de lezing van de verklaringen onzorgvuldig is gebeurd. Voorts zijn een paar tegenwerpingen op zichzelf genomen onredelijk. Uit de overwegingen in de uitspraak volgt dat de rechtbank de beroepsgronden niet zorgvuldig heeft beoordeeld.

De rechtbank maakt voorts onderscheid tussen positieve overtuigingskracht en geloofwaardigheid. Voorzover de rechtbank heeft geoordeeld dat, zelfs indien artikel 31, tweede lid niet terecht is tegengeworpen, ook de beoordeling van de verklaringen van appellant sec leiden tot de conclusie dat in redelijkheid de ongeloofwaardigheid kon worden tegengeworpen, is de rechtbank buiten het

Hansma Janse Van Dijk

— ADVOCATEN —

geschil getreden. Immers, het besluit gaat uit van het terecht tegenwerpen van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c en f. Vervolgens beoordeelt het besluit de geloofwaardigheid langs de meetlat van de positieve overtuigingskracht. Een subsidiair standpunt betreffende de geloofwaardigheid van de verklaringen sec geeft het besluit niet. Daarmee ligt dat onderdeel in beroep niet ter toetsing voor.

Dat betekent dat ook het ten overvloede oordeel van de rechtbank geen stand kan houden. Gegrondverklaring van dit onderdeel zou moeten leiden tot het gegrondverklaren van het beroep of terugwijzen naar de rechtbank om alsnog op de beroepsgronden in te gaan.

Grief 6

Deze grief richt zich tegen hetgeen de rechtbank heeft overwogen in rechtsoverweging 2.21. Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de medische informatie bedoeld was om een beroep op artikel 29 lid 1 aanhef en onder c te onderbouwen. Verder is appellant van mening dat de rechtbank ten onrechte verwijst naar het eerdere oordeel omtrent de positieve overtuigingskracht en de geloofwaardigheid. Tot slot heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat verweerder geen medisch adviseur behoefde in te schakelen.

Toelichting

Appellant is van mening dat uit de medische informatie die door hem (tijdig) is overgelegd is af te leiden dat hij aan een post traumatische stress stoornis lijdt, dat dat onder meer door de verkrachting is veroorzaakt, de verkrachting waarover hij ook in het relaas heeft verklaard en dat de medische informatie derhalve een nadere onderbouwing vormt van de geloofwaardigheid van de verklaringen. De rechtbank heeft de medische informatie ten onrechte niet in het licht van de beoordeling van de geloofwaardigheid dan wel de positieve overtuigingskracht beschouwd. Voorzover de rechtbank en verweerder onvoldoende in staat zijn om de waarde van de medische informatie voor de beoordeling van de geloofwaardigheid te bepalen, had het in de rede gelegen om de medisch adviseur hierover advies te laten uitbrengen.

Grief 7

Deze grief richt zich tegen hetgeen de rechtbank heeft overwogen in rechtsoverweging 2.19. Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de minderjarigheid en het behoren tot de bevolkingsgroep van de Hazara's betekenis mist bij de beoordeling van aanspraken op subsidiaire bescherming ingevolge artikel 15c DRI juncto artikel 3 EVRM.

Uit de uitleg in jurisprudentie van uw Afdeling en een aantal rechtbanken, met name de uitspraken van 25 mei 2009 en 26 april 2010, volgt dat er 3 situaties worden onderscheiden die kunnen leiden dat er een beschermingsbehoefte bestaat ingevolge artikel 3 EVRM dan wel artikel 15c DRI. Een lid van de Raad van State sprak tijdens een cursusdag onlangs van een drietrapsraket. De eerste situatie is die waarin sprake is van een uitzonderlijke mate van willekeurig geweld, dermate hoog dat de vreemdeling enkel door zijn enkele aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op schade. Van een individueel risico is dan hoegenaamd geen sprake. Deze situatie is ontleend aan de uitspraak inzake Elgafaji van het Hof van Justitie te Luxemburg en wordt volgens uw Afdeling ook bestreken door de uitspraak d.d. 17 juli 2008 van het EHRM inzake NA tegen het Verenigd Koninkrijk nr. 25904/07, JV 2008/329.

Hansma Janse Van Dijk

— ADVOCATEN —

De tweede situatie is die waarin de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van specifieke onderscheidende kenmerken zoals bedoeld in het arrest van het EHRM van 30 oktober 1991, nr. 13163/87, Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk. Dat is de situatie waarin uitsluitend draait om het individuele risico.

De derde situatie is die waarin de vreemdeling deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, zoals aan de orde was in het arrest van het EHRM van 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland.

Rechtsoverweging 39 in de Elgafaji-uitpraak van het Hof van Justitie d.d. 17 februari 2009 (JV2009/111) luidt in de Nederlandse vertaling:

Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat bij specifieke wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat bij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Deze bewoordingen maken het naar de overtuiging van ondergetekende gemachtigde duidelijk dat de drietrapsraket zoals deze in de Nederlandse rechtspraak gemeengoed is geworden, een te beperkte rechtsopvatting weergeeft ten aanzien van de reikwijdte van artikel 15cDRI, al of niet in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM. Immers deze bewoordingen kunnen bezwaarlijk anders worden opgevat dan dat zich allerlei tussensituaties kunnen voordoen waarbij er toch recht bestaat op (subsidiaire) bescherming.

Het Hof van Justitie in Luxemburg heeft onder meer in de Elgafaji-arrest te kennen gegeven dat de uitlegging van artikel 15, sub c van de Richtlijn autonoom moet geschieden. Rechtsoverweging 28 uit dat arrest luidt: *“Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met verbodiging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”*

De bewoordingen van deze rechtsoverweging maken mijns inziens duidelijk dat de uitlegging door het Hof, hoe autonoom ook, er niet toe mag leiden dat er minder bescherming wordt geboden dan zoals volgend uit artikel 3 EVRM. Meer bescherming mag wel worden geboden.

Nu er goede redenen zijn om aan te nemen dat het Hof van Justitie heeft bedoeld te zeggen dat artikel 15 onder c DR meer bescherming biedt dan artikel 3 EVRM beoogt te bieden, is er slechts één manier om daaromtrent zekerheid te verkrijgen. Het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie.

De situatie waarin cliënt, appellant, verkeerde was, voorzover relevant, de volgende. Appellant is afkomstig uit Ghazni, en van Hazara-afkomst, een minderheidsgroep, alsmede minderjarig. Die omstandigheden zijn ook niet in geschil.

De situatie in Ghazni, is zeer zorgwekkend, zo blijkt uit de meest recente informatie. Uit jurisprudentie van uw Afdeling blijkt dat die situatie zeer zorgwekkend is, maar niet zo zorgwekkend dat sprake is van een “uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld” als bedoeld in de uitleg hierboven. De zeer zorgwekkende geweldssituatie heeft daarmee uitgangspunt te zijn. Dat betekent mijns inziens dat er relatief weinig individualisering nodig is om toch te kunnen spreken

van een beschermingswaardige situatie in de zin van artikel 15 c DRi (al of niet in samenhang met artikel 3 EVRM).

De individualisering is gegeven met het feit dat appellant van Hazara-afkomst is, uit Ghazni komt, waar de Hazara in de minderheid zijn en dus een minderheidsgroep.

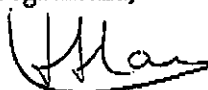
De rechtbank, net als eerder verweerder, heeft dit miskend.

Redenen waarom:

appellant U verzoekt:

- de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen van 25 januari 2011, aan ondergetekende gemachtigde verzonden op 27 januari 2011, te vernietigen, een en ander met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding, alsmede
- te doen wat de rechtbank had behoren te doen, namelijk het beroep ook op de hierboven aangevoerde gronden gegrond te verklaren met veroordeling van verweerder in de kosten van het geding bij de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen en vernietiging van de beslissing van verweerder van 21 januari 2010, en daaraan voorafgaande,
- prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie te Luxemburg omtrent de nadere uitleg van artikel 15c DRi en de zogenoemde "glijdende schaal", zoals benoemd in rechtsoverweging 39 van het Elgafaji-arrest.

Hoogachtend,

U.H. Hansma, gemachtigde